

Les quatre barres de bar

La contradicció és flagrant. Els celebra la premsa, omplen sales, sonen a les sèries de televisió, fan de banda sonora de la nostra quotidianitat; en definitiva, el pop català és popular. Ho és arreu, llevat d'un gran àmbit que li hauria de ser propi: bars i discoteques. No hi ha manera. Ho hem preguntat directament a algun discjòquei: per què no intercalar algun Mazoni, algun Mishima, alguna Troba Kung-Fú, algun Gruixut's –ja no dic Manel, per massa *folkis*–, fins i tot alguna Núria Feliu, amb la mateixa ironia poca-solta amb què hi pot aparèixer Camilo Sesto? Impensable. «Ens dirien catalanistes», va improvisar el discjòquei com a nova excusa –l'anterior, «No n'hi ha», ja no serveix–, just abans d'empastifar la sala amb qualsevol refregit llatí. Portuguès brasiler, anglès, castellà, italià, francès, turc, romanès...: tot s'hi val, excepte el català. Diuen del cinema, però aquesta normalització pendent clama tant o més al cel, perquè és tant o més injustificable. Les iniciatives per corregir la tendència, com el catàleg de Punxa Discos que va difondre EspaiCat, han estat anecdòtiques i propenses a ratificar l'excepció.

Potser hi ha algun local on aquest eclecticisme igualitari es dona i jo no el conec. Potser hi deu haver alguna excepció a la Bisbal, per exemple, on com a mínim haurien de sonar les glòries de l'escena autòctona. No cal que sigui un local ple d'estelades, ni que compleixin una ràtio d'un 25% de música en català, no cal que s'hi postuli res ideològicament. A diferència d'altres corrents anteriors, el pop en

Bona nit, malparits!

I per contrastar amb tanta reticència, tornen els Sopa de Cabra per celebrar els vint-i-cinc anys de la seva fundació i al cap de poques hores de posar-les a la venda gairebé exhaureixen les entrades per omplir el Palau Sant Jordi: més de quinze mil, venudes en un tres i no res. Els empresaris del lleure n'haurien de prendre nota. Després diran queins, en un punt que no serà mai del tot dolç.

català actual es presenta sense politització aparent per part de grups i públic. No ha de patir el discjòquei poruc del catalanisme: si posés Sanjosex no se li ompliria pas la sala de senyeres i radicals.

En parlava amb un amic mentre ell em recordava els primers noranta a La Nau o Blau, de Banyoles, o a La Gatzara, d'Anglès. Personalment no els puc testimoniar, perquè jo encara estava sintonitzat amb Llach i la Maria del Mar Bonet, aferrant-me al que quedava de la Nova Cançó. Ell, en canvi, hi va viure el despertar de l'escena banyolina, acomboiada per les sales que els van fer costat. Al costat de la música *dance* del moment, va ballar el *Vas bé* dels banyolins 1-6, el *Tu rai* dels Zoo-il·lògics, *L'Això no* de Mel o *l'Oració* dels Kitsch. Híbrids amb Pet Shop Boys, els Rebeldes o Francesco Napoli, en aquells locals s'encadenaven els èxits dels primers Lax-n-Busto, Umpah-pah o Sopa de Cabra amb la resta d'amanida pop del moment. «Vull quatre barres, encara que siguin de bar», cantaven llavors els Sau, en versió *remix*. Encara les estem esperant.